டாக்டர் மார்ட்டின் லூதர் கிங், ஜூனியர்.

டாக்டர் மார்ட்டின் லூதர் கிங் , ஜூனியர்.

ஆசிரியர்: டேவிட் ஏ. அட்லர்

விளக்கம்: காலின் பூட்மேன்

இந்தி: யோகேஷ்

உள்ளடக்கங்கள்

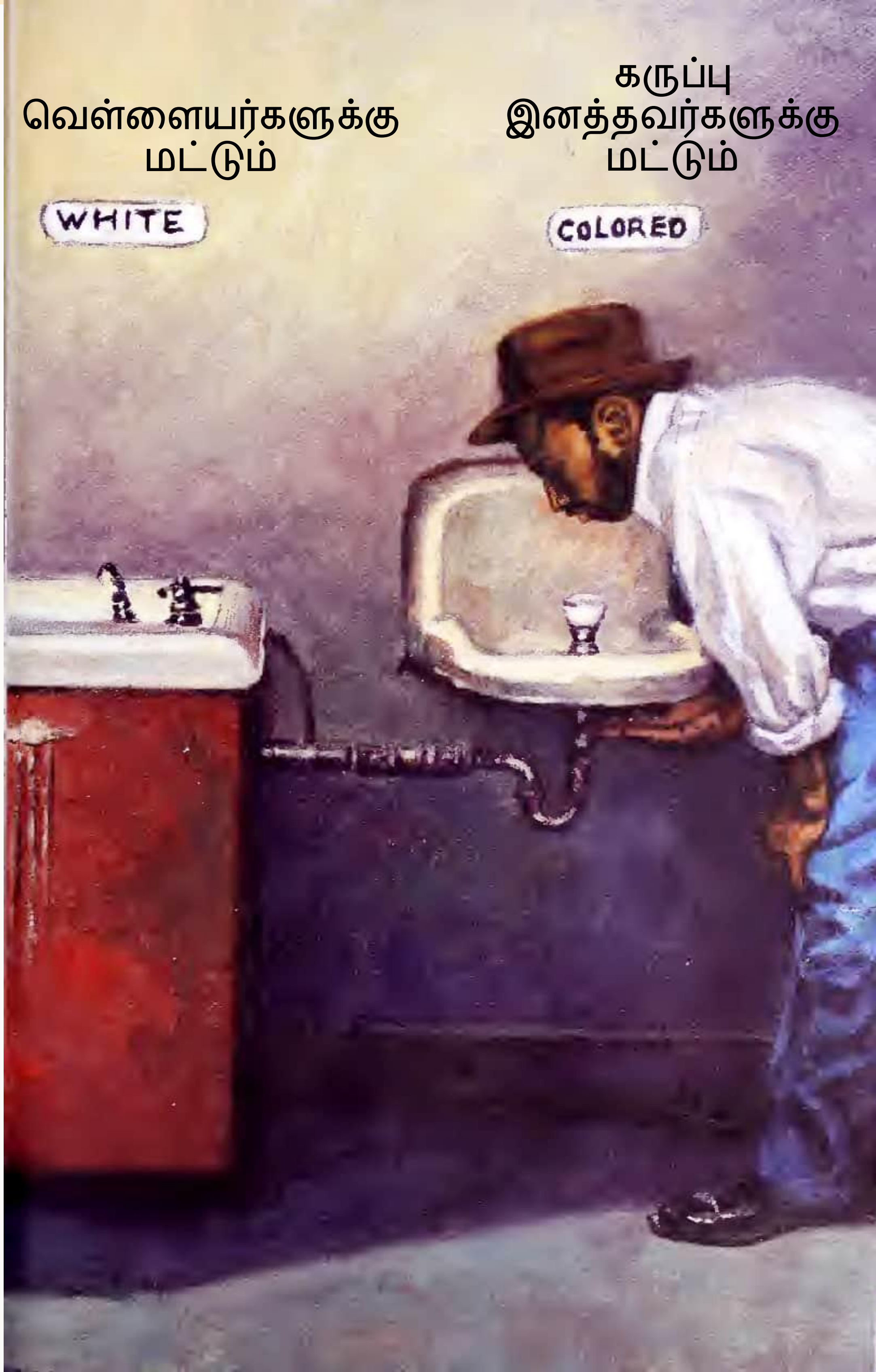
1. இளம் மார்ட்டின் லூதர் கிங் ஜூனியர்.

மார்ட்டின் லூதர் கிங், ஜூனியர், 1929 ஆம் ஆண்டு ஜார்ஜியாவின் அட்லாண்டாவில் பிறந்தார். அவரது தந்தை ஒரு பாதிரியார். தாயார் ஒரு ஆசிரியர்.

மார்ட்டின் சிறு வயதிலேயே தான் ஒரு ஆப்பிரிக்க-அமெரிக்கர் என்பதாலும், கருப்பினத்தவர் என்பதாலும், அவருக்கான கதவுகள் மூடப்பட்டிருப்பதை ஆரம்பத்திலேயே அறிந்து கொண்டார்.

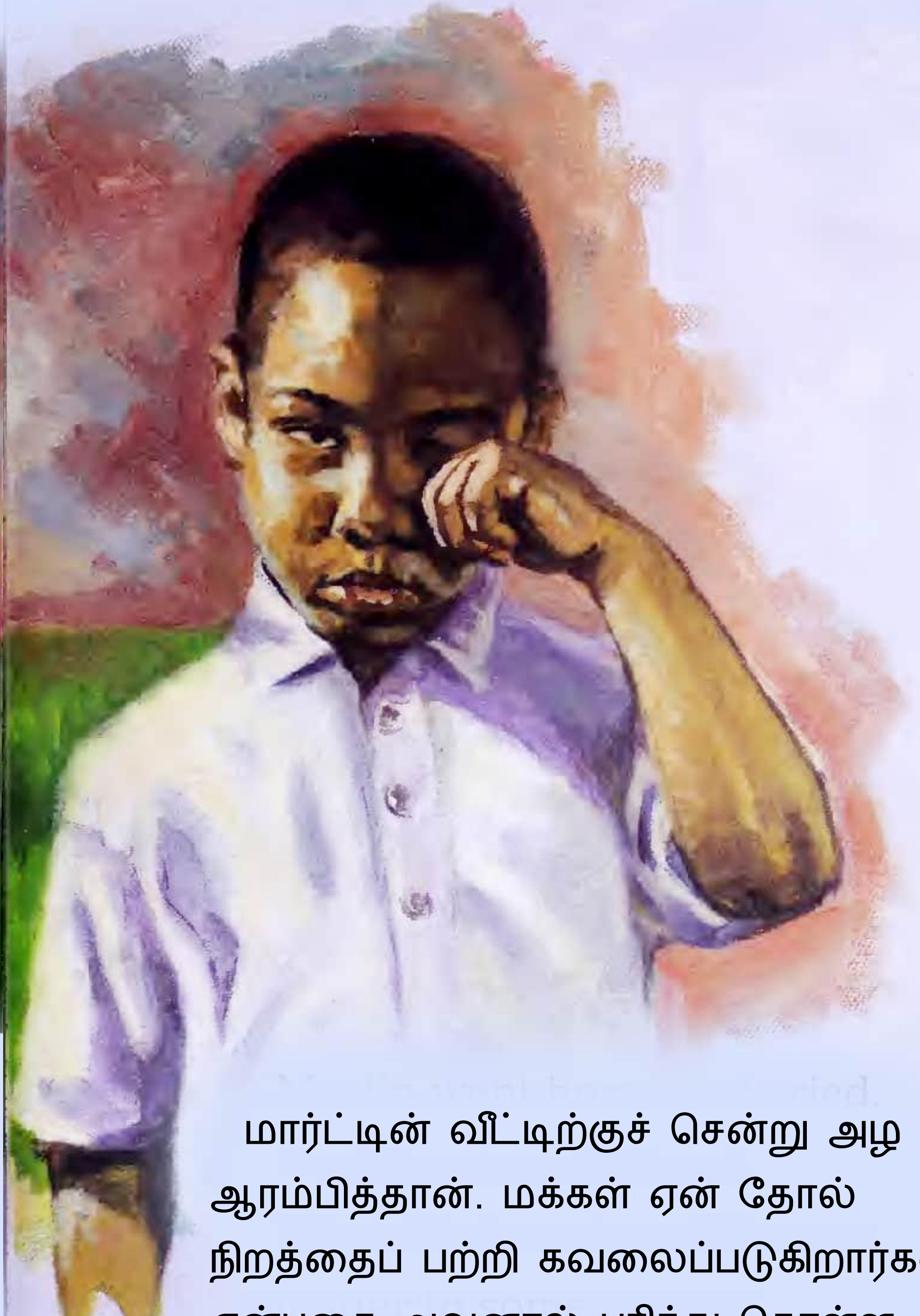

அட்லாண்டா மற்றும் பிற நகரங்களில் " வெள்ளையர்களுக்கு மட்டும் " என்று எழுதப்பட்ட பலகைகள் அதிகமாக இருந்தன . பல தங்கும் விடுதிகள் , உணவகங்கள் , ரயில்கள் , பூங்காக்கள் , நீச்சல் குளங்கள்
மற்றும் பள்ளிகள் ஆப்பிரிக்க-அமெரிக்கர்களுக்கு
மூடப்பட்டிருந்தன. பல நகரங்களில், கறுப்பின மக்கள் பேருந்துகளின் பின்புறத்தில் மட்டுமே பயணம் செய்ய முடியும். திரைப்பட அரங்குகளின் பால்கனியில் மட்டுமே அவர்கள் அமர முடியும். வெள்ளையர்களின் வீடுகளில் பின்புற கதவு வழியாக மட்டுமே அவர்கள் நுழைய முடியும்.

மார்ட்டினுக்கு ஆறு வயதாக இருந்தபோது, அவரது இரண்டு நண்பர்கள் இனி அவருடன் விளையாட முடியாது என்று கூறினர். காரணம்—மார்ட்டின் கருப்பினம். அவர்கள் வெள்ளையர்கள்.

மார்ட்டின் வீட்டிற்குச் சென்று அழ ஆரம்பித்தான். மக்கள் ஏன் தோல் நிறத்தைப் பற்றி கவலைப்படுகிறார்கள் என்பதை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை .

பின்னர் மார்ட்டினின் அம்மாவும் பாட்டியும் பாகுபாடு, வெறுப்பு பற்றி அவரிடம் கூறினர்."நீயும் மற்றவர்களைப் போலவே சிறந்தவன்,"என்று உற்சாகப்படுத்தினர்.

மார்ட்டின் பின்னர், அவர்கள் தன்னிடம்"நானும் மதிப்புள்ளவன் என்ற உணர்வை தந்ததாகச் கூறினார்.

2. மார்ட்டினின் தந்தை

மார்ட்டினின் தந்தை ஒரு பெருமைமிக்க மனிதர், கருப்பின மக்கள் நடத்தப்பட்ட விதம் அவருக்குப் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை.

"சட்டம் என்னை பின்னால் சவாரி செய்ய கட்டாயப்படுத்தலாம்", ஆனால் என் மனம் எப்போதும் முன்னால் தான் இருக்கும் என்று அவர் தனது மகனிடம் கூறினார்.

மார்ட்டின் ஒரு முறை தனது தந்தையுடன் காலணிகள் வாங்க கடைக்கு சென்றார். கடை ஊழியர் அவர்களைக் கடையின் பின்புறத்தில் காத்திருக்கச் சொன்னார். ஆனால் மார்ட்டினின் தந்தை மறுத்துவிட்டார். அவர்கள் "நான் முன்பக்கத்தில் இருக்கும் காலணியை வாங்குவேனே தவிர காத்திருக்க மாட்டேன் என்று கூறிவிட்டு, மார்ட்டினின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அவர் கடையை விட்டு வெளியேறினார்.

ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும், மார்ட்டின் தனது தந்தையுடன் தேவாலயத்திற்கு செல்வார். அவர் தனது தந்தையின் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்பார். அவரது தந்தையின் வார்த்தைகளும் கருத்துக்களும் மக்களை மயக்கின. மார்ட்டின் தனது தாயிடம் , " நானும் அப்படிப் பேசக் கற்றுக்கொள்வேன்" என்றார்.

மார்ட்டின் நிறையப் படித்தார்.

அவர் ஒரு நல்ல மாணவன்.

அவர் பதினைந்து வயதில் கல்லூரியில் சேர்க்கப்பட்டார்.

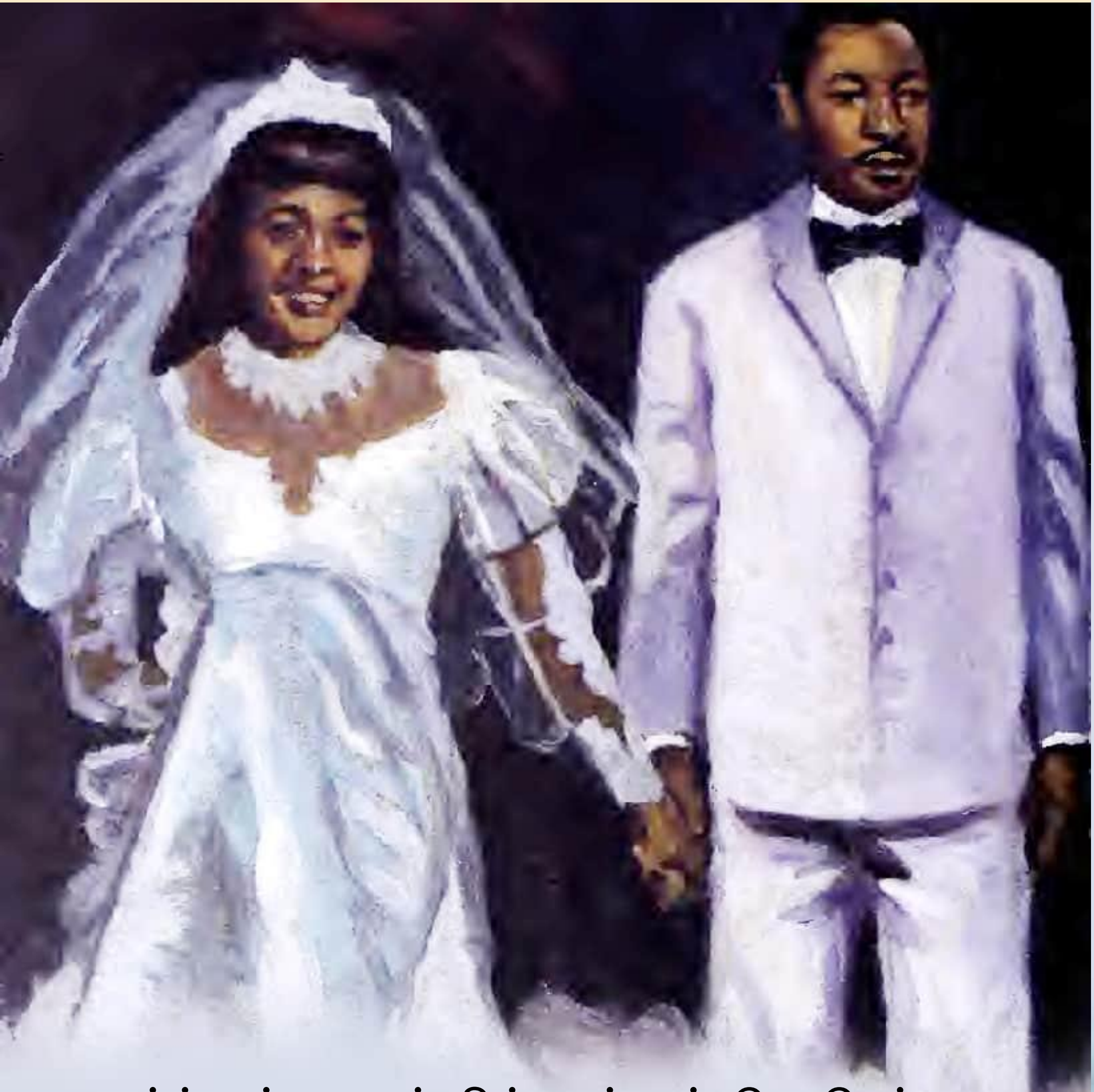
மேலும் அவர் பதினெட்டு வயதை எட்டும்போது, அவர் தேவாலயத்தில் ஒரு பாதிரியார் ஆகிவிட்டார்.

கல்லூரிப் படிப்பை முடித்த பிறகு, மார்ட்டின் மேற்படிப்புக்காக பாஸ்டனுக்குச் சென்றார்.

அங்கு அவர் கொரெட்டா ஸ்காட்டைச் சந்தித்தார்.

இருவரும் பேசிப் பழகி,சினிமா, கச்சேரிகள், உணவகங்கள்—எங்கு சென்றாலும் சேர்ந்து சென்றனர். இறுதியில் அவர்கள் காதலில் விழுந்தனர்.

மார்ட்டின் லூதர் கிங் மற்றும் கொரெட்டா ஸ்காட் ஜூன் 1953 இல் திருமணம் செய்து கொண்டனர்.

1954 ஆம் ஆண்டு அலபாமாவின் மாண்ட்கோமரியில் மார்ட்டின் லூதர் கிங் பாதிரியாராக நியமிக்கப்பட்டார். அடுத்த ஆண்டு, அவர் தனது கல்வியை முடித்து டாக்டர் கிங் ஆனார்.

3. மாண்ட்கோமெரி பேருந்து புறக்கணிப்பு

வியாழக்கிழமை , டிசம்பர் 1,1955 அன்று, அலபாமாவின் மாண்ட்கோமரியில் ஒரு பேருந்து ஓட்டுநர் , வெள்ளையர் பயணிகளுக்கு இடமளிக்க நான்கு கறுப்பின மக்களை தங்கள் இருக்கைகளை விட்டு வெளியேறச் சொன்னார்.

அவர்களில் மூன்று பேர் எழுந்தார்கள், ஆனால் ஒருவர் எழுந்திருக்கவில்லை. ரோசா பார்க்ஸ் தனது இருக்கையிலேயே இருந்தார், அவர் கைது செய்யப்பட்டார். டிசம்பர் 5 ஆம் தேதி திங்கட்கிழமை , அவர் சட்டத்தை மீறியதாக நீதிபதி தீர்ப்பளித்தார்.

இந்த அநீதியான சட்டத்திற்கு எதிராக டாக்டர் கிங் ஒரு பிரச்சாரத்தைத் தொடங்கினார்.

மாண்ட்கோமரியில் கறுப்பின மக்கள் பேருந்துகளில் செல்வதை நிறுத்தினர். டாக்டர் கிங் கூட இந்தப் பிரச்சினை குறித்து உரை நிகழ்த்தினார்.

அவர் மாண்ட்கோமரி பேருந்து புறக்கணிப்புப் போராட்டத்திற்கு தலை தாங்கினார்.

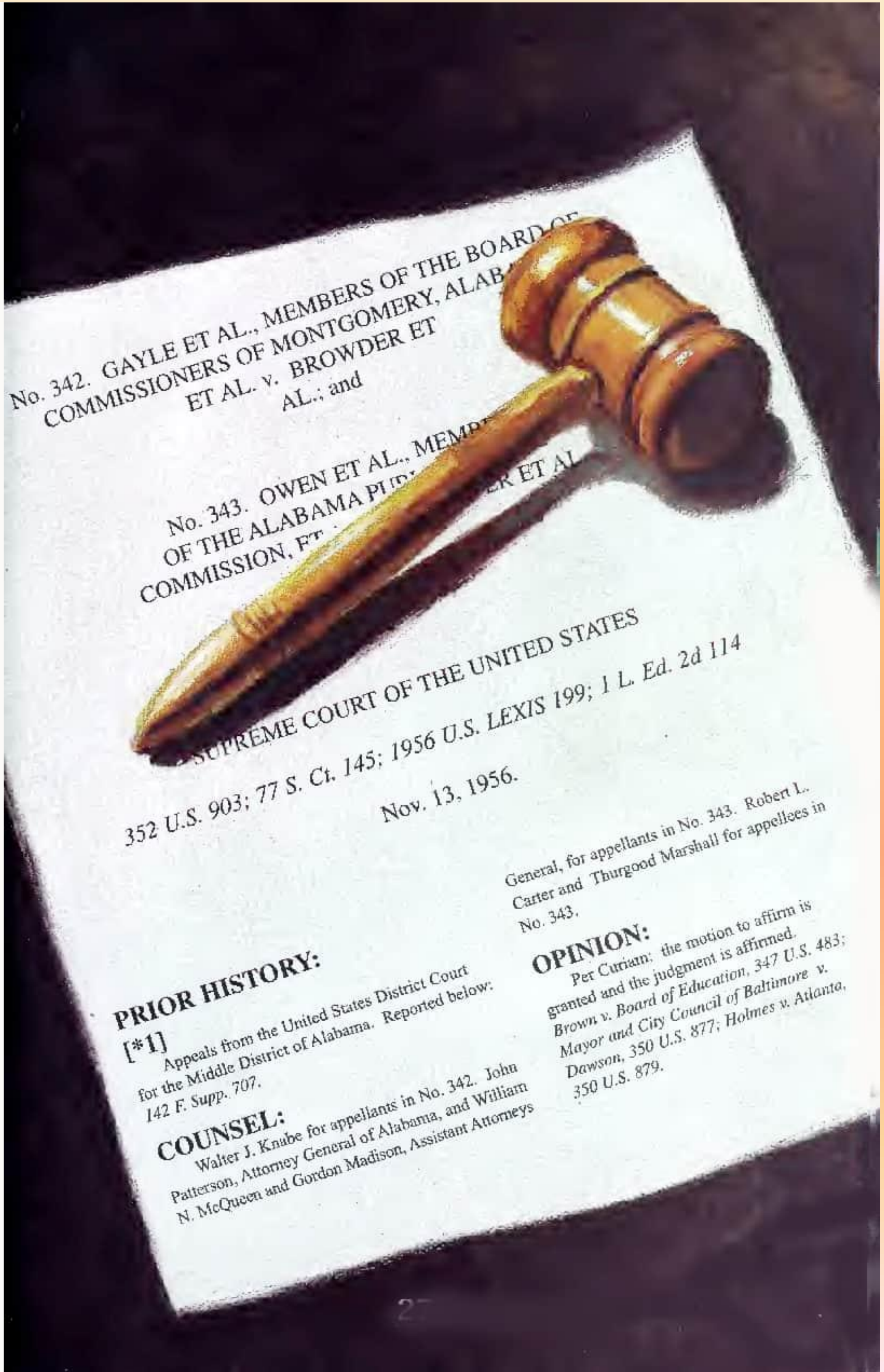
மக்கள் மிகவும் கோபமடைந்தனர்.

அவர்கள் சண்டையிடக்கூட தயாராக இருந்தனர்.

ஆனால் டாக்டர் கிங் கூறினார் ,

"நாம் வெறுப்புக்கு அன்பினால் பதிலளிக்க வேண்டும்.“

ஒரு வருடத்திற்கும் மேலாக, மான்ட்கோமரியில் உள்ள கறுப்பின மக்கள் பேருந்துகளில் பயணிக்காமல் இருந்தனர். பின்னர், அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றம், கறுப்பின மக்களை வெள்ளையர்களுக்காக தங்கள் இருக்கைகளை விட்டுக்கொடுக்க கட்டாயப்படுத்துவது சட்டத்திற்கு எதிரானது என்றும். மேலும், கறுப்பின மக்களை பேருந்துகளின் பின்புறத்தில் அமர கட்டாயப்படுத்துவதும் சட்டத்திற்கு எதிரானது என்று தீர்ப்பளித்தது.

இந்தப் புறக்கணிப்பு டிசம்பர் 21, 1956 அன்று முடிவுக்கு வந்தது.

அன்று அலபாமாவின் மான்ட்கோமரியில், டாக்டர் கிங் மற்றும் ரோசா பார்க்ஸ் ஒரு பொதுப் பேருந்தில் பயணம் செய்தனர். அவர்கள் பேருந்தின் முன்பக்கத்தில் அமர்ந்தனர்.

4. ஒரு சக்திவாய்ந்த சமாதானத்தை ஏற்படுத்துபவர்

அமெரிக்காவில் உள்ள அனைத்து மக்களின் சிவில் உரிமைகளுக்கான போராட்டத்தில் டாக்டர் கிங் ஒரு தலைவராக இருந்தார்.

இந்த உரிமைகளுக்காக உள்ளிருப்புப் போராட்டங்களும் நடந்தன. வெள்ளையர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட உணவருந்தும் இடங்களில் கருப்பின மக்கள் அமர்ந்து உணவு பரிமாறப்பட வேண்டும் என்று கோரினர் .

பின்னர் ஒரு போக்கு தொடங்கியது. கருப்பு மற்றும் வெள்ளை இன மக்கள் பேருந்துகளில் ஒன்றாகப் பயணம் செய்தனர். வெள்ளையர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட காத்திருப்பு அறைகளில் அவர்கள் ஒன்றாக அமர்ந்தனர் .
வெள்ளையர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட கழிப்பறைகளைக் கூட அவர்கள் பயன்படுத்தினர் .

சுதந்திரத்திற்காக
நூற்றுக்கணக்கான
புறக்கணிப்புகளும்
பேரணிகளும்
நடந்தன.

மிகப்பெரிய பேரணி ஆகஸ்ட் 1963 இல் வாஷிங்டனில் நடந்தது. டாக்டர் கிங் வாஷிங்டன் நினைவுச்சின்னத்திலிருந்து கூட்டத்தினரிடையே உரையாற்றினார்.

" எனக்கு ஒரு கனவு இருக்கிறது ," என்று அவர் கூறினார் , ஒரு நாள் நம் நாட்டில் , " மக்கள் தங்கள் தோலின் நிறத்தால் தீர்மானிக்கப்பட மாட்டார்கள், மாறாக அவர்கள் குணத்தை வைத்தே மதிப்பிடப்படுவார்கள்.”

சிவில் உரிமைகளுக்கான இந்தப் போராட்டத்தை டாக்டர் கிங் வழிநடத்தினார்.

அவர் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும் ஜனாதிபதிகளைச் சந்தித்தார்.

அவர் அமைதியான போராட்டத்தை நடத்தினார்.

" உன்னை தள்ளினால் , பின்னுக்குத் தள்ளாதே

உன்னை அடித்தால், திருப்பி அடிக்காதே.“

வெறுப்பை அன்பினால் எதிர்கொள்ள அவர் தம்மைப் பின்பற்றுபவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார்.

அவர் ஒரு சக்திவாய்ந்த சமாதானத் தூதராக இருந்தார்.

அவரது நல்ல பணிகளுக்காக, டாக்டர் கிங்கிற்கு 1964 ஆம் ஆண்டு அமைதிக்கான நோபல் பரிசு வழங்கப்பட்டது.

அவரின் போராட்டத்தின் பலனாக 1964 சிவில் உரிமைச் சட்டமும், 1965 வாக்குரிமைச் சட்டமும் அனைவருக்கும் சம உரிமை வழங்க சட்டமாக்கப்பட்டன.

5. இறுதியாக சுதந்திரம்

ஏப்ரல் 1968 இல் டாக்டர் கிங், டென்னசியில் உள்ள மெம்பிஸுக்குச் சென்றார். அங்கு பேரணி நடத்த அவர் திட்டமிட்டார். கறுப்பின மற்றும் வெள்ளையின குப்பைத் தொழிலாளர்கள் ஒரே வேலைக்கு ஒரே ஊதியம் பெற வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார்.

ஊர்வலத்திற்கு முந்தைய இரவு அவர் தனது ஹோட்டலுக்கு வெளியே நின்று கொண்டிருந்தார்.

ஜேம்ஸ் ஏர்ல் ரே என்பவர் டாக்டர் கிங்கிற்கு எதிரே குளியலறையில் மறைந்திருந்தார். அவர் தனது துப்பாக்கியால் குறிவைத்து டாக்டர் கிங்கை சுட்டு கொன்றார்.

வெறுப்பு , பகைமை மற்றும் வன்முறை இல்லாத ஒரு உலகத்தை தான் கனவு கண்டதாக டாக்டர் கிங் கூறினார் . கல்லறையில் " இறுதியாக நான் விடுதலையாகிவிட்டேன்" என்று எழுதப்பட்டுள்ளது.

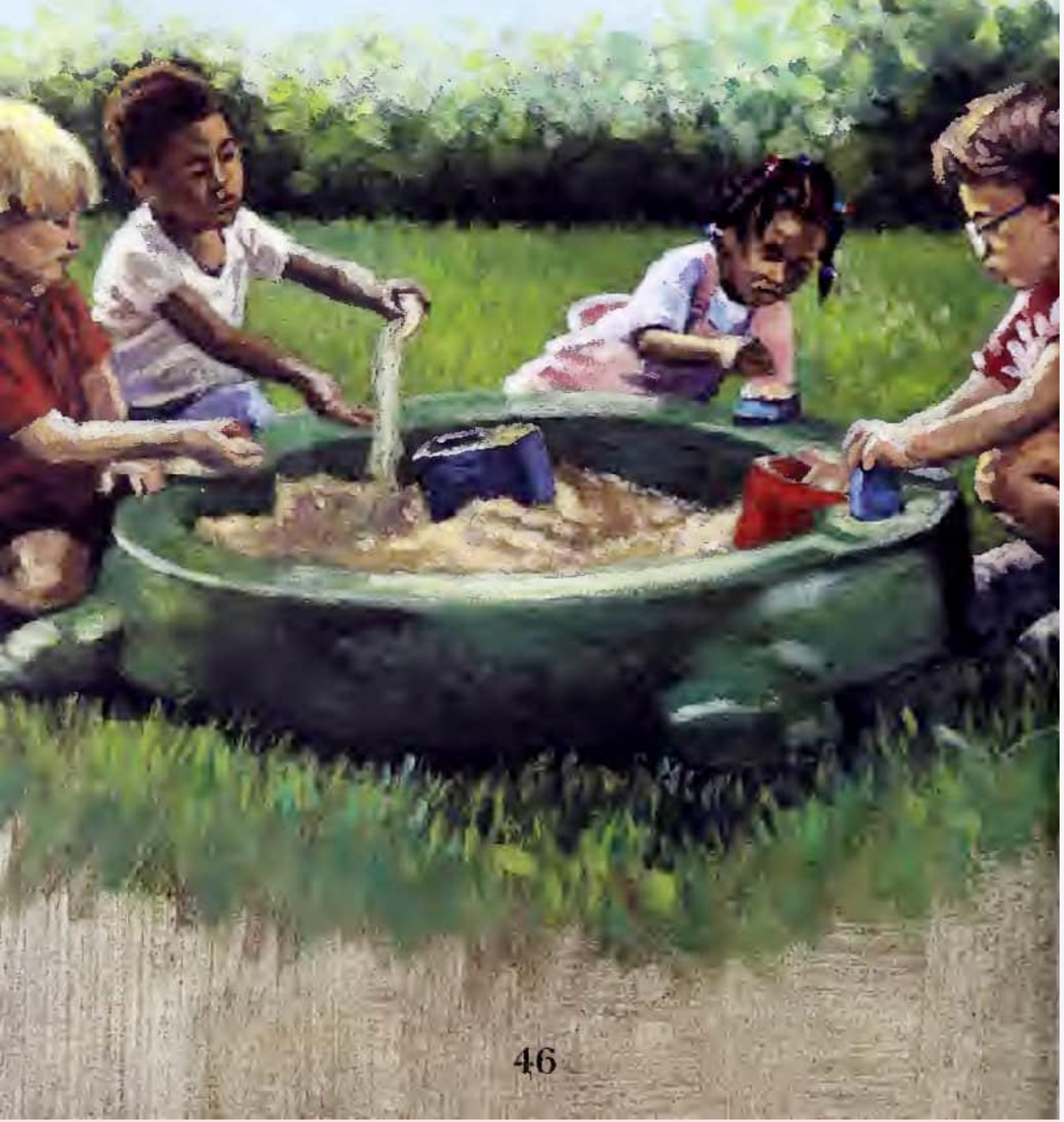
அவர் தனது குடும்பத்தில் மனைவியையும் நான்கு குழந்தைகளையும் விட்டுச் சென்றார்.

அவர் இலட்சக்கணக்கான கண்ணீர் மல்கிய கருப்பு மற்றும் வெள்ளை அமெரிக்கர்களை விட்டுச் சென்றார்.

ஜனவரி மாதத்தின் மூன்றாவது திங்கட்கிழமை அமெரிக்காவில் தேசிய விடுமுறை தினமாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த நாள் , சக்திவாய்ந்த சமாதானத் தூதரான டாக்டர் மார்ட்டின் லூதர் கிங்கின் வாழ்க்கையைக் கொண்டாடுகிறது.

முக்கிய தேதிகள்

ஜனவரி 15 , 1929 - மார்ட்டின் லூதர் கிங் ஜார்ஜியாவின் அட்லாண்டாவில் பிறந்தார்.

25 பிப்ரவரி 1948 - மார்ட்டின் லூதர் கிங் போதகராக நியமனம்.

18 ஜூன் 1953 - மார்ட்டின் மற்றும் கொரெட்டா ஸ்காட்டின் திருமணம்.

1955–56 - டாக்டர் கிங் மாண்ட்கோமெரி பேருந்து புறக்கணிப்பு போராட்டத்திற்கு தலைமை தாங்கினார்.

28 ஆகஸ்ட் 1963 - டாக்டர் கிங்கின் புகழ்பெற்ற வாஷிங்டன் சொற்பொழிவு, அதில் அவர் "எனக்கு ஒரு கனவு இருக்கிறது" என்று கூறினார்.

10 டிசம்பர் 1964 - டாக்டர் கிங் நோபல் பரிசு பெற்றார்.

ஏப்ரல் 4 , 1968 - டென்னசியின் மெம்பிஸில், ஜேம்ஸ் ஏர்ல் ரே என்பவரால் டாக்டர் கிங் படுகொலை செய்யப்பட்டார்.

1986 - மார்ட்டின் லூதர் கிங் மறைந்த தினத்தை தேசிய விடுமுறையாக அறிவித்தல்.